

УДК 159.964.21

DOI <https://doi.org/10.32782/upj/2024-1-14>

ВІДПОВІДЬ НА КОМЕНТАР Р. КЕЧУРА

Александр А. Лупіс, Ph.D.

Приватна практика, Вашингтон, Округ Колумбія, США

RESPONSE TO R. KECHUR'S COMMENTARY

Alexander A. Lupis, Ph.D.

Private Practice, Washington, DC, the USA

<https://orcid.org/0009-0005-6997-8052>

alexlupisphd@gmail.com

Я хочу почати з подяки доктору Роману Кечуру за його вдумливі коментарі про виклики, пов'язані з нейтральністю, етичними міркуваннями та історичними аналогіями в аналізі диктаторів і динаміки великих груп в авторитарних суспільствах.

Він відзначив виклик аналізу публічних осіб «зі свідомим бажанням вводити в оману для здійснення контролю». Я б додав, що ретельне спостереження протягом тривалого часу може допомогти нам виявити та інтерпретувати публічні промови та поведінку, які, ймовірно, відображають ненавмисне вираження бажань і страхів лідерів (фактично фрейдівські обмовки). Одне з першочергових завдань аналізу лідерства полягає у визначенні та диференціації випадків, коли елементи суб'єктивного досвіду та особистості

лідера часом вбудовуються та виражаються в його публічній самопрезентації.

Що стосується історичних аналогій, доктор Р. Кечур описує Адольфа Гітлера і Владіміра Путіна як цинічних вбивць-геноцидників, яких також можна категорично протиставити: Гітлер як цинічний західний божевільний і Путін як цинічний соціопатичний божевільний у сталінській традиції. Можна також припустити, що Путін відчуває як ідентифікацію, так і контридентифікацію з Гітлером і Сталінім, бажання бути «схожим» і «не схожим» на різні аспекти кожного з цих лідерів (McWilliam, 1999, с. 132–135). Путін може, наприклад, ідентифікувати себе з Гітлером, вважаючи, що розумно першим нападати на сусіднього суперника, а також контридентифікувати себе зі Сталінім, не бажаючи бути захопленим зненацька несподіваним нападом.

Список літератури:

McWilliams, N. (1999). *Psychoanalytic case formulation*. New York: Guilford.